

عن عَلِيِّ بْنِ الْحُسَيْنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ قَالَ:

﴿لَوْ يَعْلَمُ النَّاسُ مَا فِي طَلَبِ الْعِلْمِ لَطَبَوْهُ وَلَوْ بِسَفْكِ الْمُهْجِ وَخَوْضِ اللَّجَجِ﴾

الكافي، جلد ۱، صفحه ۳۵

امام خامنه‌ای مدظله‌العالی:

درس خواندن و تهذیب اخلاق و هوشیاری سیاسی همراه با تلاش‌های انقلابی،
وظائفی هستند که دختران و پسران این نسل باید آنها را هرگز فراموش نکنند. ۱۳۹۸/۹/۲۴

عنوان:

«واو» در آیه «و الراسخون فی العلم» برای عطف است یا استیناف؟

شناسنامه مطلب	
e-n-45	کد مطلب
نحو/مفردات	موضوع
	موضوع مرتبط
علمی/ادبیات عربی/نحو/تحقیقی پژوهشی/معنی الاریب/مثال و تطبیق	رده
حرف عطف، حرف استیناف، معانی «واو»، علامه طباطبایی (ره)	برچسب
	توضیحات

پایگاه تزکیه‌ای، علمی، بصیرتی و مهارتی **نُمو**

nomov.ir

«وَمَا يَعْلَمُ تَأْوِيلَهُ إِلَّا اللَّهُ وَالرَّاسِخُونَ فِي الْعِلْمِ يَقُولُونَ آمَنَّا بِهِ كُلٌّ مِنْ عِنْدِ رَبِّنَا»

(آل عمران / ۷)

علامه طباطبائی رحمه الله می‌فرمایند:

جمله: «وَالرَّاسِخُونَ فِي الْعِلْمِ» عطف به آن نیست، تا معنا چنین شود: «تاویلش را نمی‌داند مگر خدا و راسخون در علم»، بلکه جمله‌ای از نو و در حقیقت فراز دوم جمله: «فَأَمَّا الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ زَيْغٌ» است، و معنای دو جمله این است که مردم نسبت به کتاب خدا دو گروه هستند، گروهی از آنها که بیمار دلند آیات متشابه آن را دنبال می‌کنند، و بعضی دیگر وقتی به آیات متشابه برمی‌خورند می‌گویند: ما به همه قرآن ایمان داریم، چون همه‌اش از ناحیه پروردگار ما آمده، و اینگونه اختلاف کردن مردم به خاطر اختلاف دل‌های ایشان است. دسته اول دل‌هایشان مبتلا به انحراف است، و دسته دوم، علم در دل‌هایشان رسوخ کرده.

علاوه بر اینکه اگر واو مذکور عاطفه باشد، و مراد این باشد که تنها خدا و راسخین در علم تاویل کتاب را می‌دانند در این صورت یکی از راسخین در علم رسول خدا ﷺ محسوب می‌شود چون آن حضرت افضل همه این طایفه است، و چگونه ممکن است قرآن کریم بر قلب مبارکش نازل بشود، و او آیات متشابهش را نفهمد، و بگوید «چه بفهمم و چه نفهمم به همه ایمان دارم، چون همه‌اش از ناحیه خدا است». و از سوی دیگر یکی از عادت‌های قرآن این است که وقتی می‌خواهد امت اسلام و یا جماعتی را که رسول خدا ﷺ هم در بین آنها است توصیف کند، نخست به صورت خاص، آن حضرت را ذکر کرده و سپس سایر افراد را جداگانه بیان می‌کند تا رعایت شرافت و عظمت او را کرده باشد، و بعد از ذکر آن جناب آن گاه نام امت و یا آن جماعت را می‌برد مانند این آیه که می‌فرماید: «أَمَّنَ الرَّسُولُ بِمَا أُنْزِلَ إِلَيْهِ مِنْ رَبِّهِ وَالْمُؤْمِنُونَ» (بقره / ۲۸۵) و آیه: «ثُمَّ أُنْزِلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَى رَسُولِهِ وَعَلَى الْمُؤْمِنِينَ» (توبه / ۲۶) و آیه: «لَكِنَّ الرَّسُولَ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ» (توبه / ۸۸) و آیه: «النَّبِيِّ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ» (تحریم / ۸) و آیات دیگر از این قبیل هست که قبل از ذکر نام امت، نام آن جناب را ذکر می‌کند.^۱